

co do svých souvislých pozemků spojití k výkonu práva polovného, pokud spojené oblasti dosahují 200 kat. jit. Z dikce té je docela jasně patrné, že zákon připouští spojení gruntovníků k společnému výkonu polovného práva jenom tehdy, jestliže každý z nich má souvislý komplex aspoň 50 kat. jit., předpokládajíc dále, že tyto spojené oblasti tvoří souvislý soubor o výměře aspoň 200 kat. jit.

Stížnost poukazuje ovšem také na to, že již podle čl. 6 tržové smlouvy z 12. března 1911 st-lé spojili se s kupiteli tehdy odprodaného nerozděleného souboru 180 kat. jit. k výkonu polovného práva, a že tito zavázali se jim i za své právní nástupce společně honitbu provozovati.

V tomto poukazu možno shledávati především námitku, že předpoklady § 2 odst. 1 bodu 3 zák. čl. XX:1883 dlužno posuzovati podle stavu, jaký tu byl bezprostředně po uzavření zmíněné smlouvy, a ponevadž tehdy spojení ujednáno ohledně dvou komplexů, z nichž každý měl více než 50 kat. jit. a tedy cit. předpisu vyhovoval, že není tu proti uznání společné samostatné honitby překážek. Proti tomu dlužno však uvážiti, že stav z r. 1911 pozdějším reálním rozdělením odprodaného komplexu mezi kupitele se změnil, že podle skutkového zjištění, jež žal. úřad převzal z usnesení obecního zastupitelstva ze 17. července 1930 a jehož správnost st-lé nyní ve stížnosti již nepopírají, na zmíněném komplexu polovné právo bylo velkostatkem Sch.-ových až dosud vykonáváno na základě poměru nájemního, a že předpoklady nároku st-lů dlužno posuzovati podle stavu v době, kdy nárok ten byl vznesen, což se dle spisů stalo teprve »protestem« de pres. 15. června 1930.

Pokud by však v onom poukazu bylo shledávati námitku, že z čl. 6 smlouvy z 12. března 1911 vzešel st-lům samostatný nárok na výkon hon. práva na komplexu tehdy odprodaném, dlužno k tomu podotknouti, že smlouva ta má jen význam soukromoprávní mezi kontrahenty, a nemohla založiti pro st-le veřejnoprávní nárok na určitý způsob výkonu polovného práva, odporující předpisům zák. čl. XX:1883. Takový účinek nemohla ovšem míti ani okolnost, že právo st-lům v čl. 6 smlouvy stipulované bylo knihovně zajištěno, neboť i toto zajištění má význam pouze soukromoprávní. — — —

#### Č. 10.744.

**Živnostenské právo: \* Na udělení dispense podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu nemá strana právního nároku.**

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 15.791.)

V ě c: Josef C. v P. proti zemskému úřadu v Braze o dispensi podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. října 1929 udělil okresní úřad v Českém Brodě Josefu C. v P. dispens od předložení průkazu způsobilosti k samostatnému nastoupení živnosti obchodu se smíšeným zbožím, a to se zřetelem na to, že st-l jest ohledu hodný a provozoval více než 5 roků svobodnou živnost »přechodnou«, čímž vyhověl požadavku odst. 6 § 13 a) živn. řádu.

K rekursu obchodního gremia v Č. zrušil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím výměr I. stolice, poněvadž pro výjimečné udělení dispense od průkazu způsobilosti podle § 13 a) odst. 6 není zde vzhledem k majetkovým a výdělkovým poměrům st-le ohledu hodných důvodů.

Uvažuje o stížnosti do toho podané, musil se nss předem zabývatí otázkou, má-li uchazeč o dispens podle § 13 a) odst. 6 živn. řádu vůbec za určitých předpokladů nárok na to, aby dispens mu byla udělena, neboť jen v tom případě mohl by odepřením dispense býti dotčen ve svých subjektivních právech.

Podle cit. zákonného ustanovení může výjimečně živn. úřad I. stolice, aby umožnil určité osobě přechod od některého ze zaměstnání v tomto předpisu uvedených k samostatnému provozování některé ze živnosti uvedených v § 38 živn. řádu a na průkaz způsobilosti vázaných, udělití dotčené osobě dispens od předložení průkazu způsobilosti, jestliže osoba ta byla v onom zaměstnání činna nejméně 5 roků.

Ze znění tohoto předpisu plyne, že živn. úřad smí uvedenou dispens udělití jen tehdy, když uchazeč splnil předpoklad, na který udělení dispense jest vázáno. Naprosto však nelze z něho dovodití, že za splnění tohoto předpokladu úřad dispens udělití musí. Ze slov zákona »živn. úřad může výjimečně« spíše vysvítá, že jde o dispens v pravém slova smyslu, t. j. o výjimečné oprávnění úřadu, jehož úřad za daných předpokladů sice použítí může, ale použítí nemusí (srov. Boh. A 7379/28). Zákon klade zde určité meze úřadu jen pro případ udělení zmíněné dispense, neomezuje však úřad nijak v tom případě, chce-li dispens odepřítí, zejména nestanoví, že v případě existence důvodů zřetele hodných úřad žádanou dispens udělití musí.

Je-li tomu tak, pak nemůže uchazeč o dispens podle § 13 a) odst. 6 živn. ř. odvozovatí z tohoto ustanovení pro sebe nějaký nárok na udělení dispense, proti jehož porušení by se mohl bránití stížností k nss-u, neboť úřad může odepřítí dispens podle svého úplně volného, ničím neomezeného uvážení. Proto stěžuje-li si Josef C. proti odepření dispense, jest stížnost jeho bezdůvodná a bylo jí zamítnoutí.

#### Č. 10.745.

**Církevní věci. — Řízení před nss-em: \* Katolický biskup na Slov. není ani za platnosti zák. č. 122/1926 Sb. legitimován ke stížnosti na nss do rozhodnutí referátu min. škol. v Bratislavě, kterým odepřeny byly duchovnímu platy od státu.**

(Nález ze dne 30. září 1933 č. 16.100.)

Prejudikatura: Srov. 5615/26, 5378/26, 5773/26, CCLXXXVIII/26.

Věc: Dr. Pavel J. v T. proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o kongruu a pensi duchovního.

Výrok: Stížnosti se odmítají pro nepřípustnost.

Důvody: Nař. výnosy odňal žal. úřad Imrichu H., řim.-kat. faráři ve St. nárok na kongruální platy podle zák. č. 122/1926 Sb. a vl. nař. č. 124/1928 Sb., a to prvým nař. rozhodnutím na dobu tří roků, druhým pak doživotně.